

GOSLARJEV AVE.

Silvin Sardenko.

JEZ.

Zapel je zvon na gori.	Upehan pod bremeni
Tvoj pozdrav.	k Tebi zre.
Ustavil mlin je mlinar.	Skrbi mu moraš vzeti —
Prav.	vse.

Od nas do Tebe vodi
taka vez:
pred šumnim si nam tokom —
jez.

KDO SI?

Deklet je naših vez ljubezni tanka.
S pogledom novim pregori na dvoje
in razgubi se z dimom, brez obstanka.

Na goslih mojih strun je slrtih troje:
mladost in mir in moč. Pesem izgnanka
odšla je v šumo med zelene hoje.

Iz temnih šum jo časih slišim peti.
Pol slavci so jo, pol posneli kosi;
vso vigred jo pojo veselovneti.

A svoje tožbe duša Tebi nosi,
ki brez izjeme vse želiš sprejeti,
nikdar nikogar prej ne prašaš: Kdo si?

MIR.

Ves ranjen in ubog
kakor v znamenju sveti Rok
— samo ne tako svet —
prihajam k Tebi, Brezmadežni cvet.

Vse molitve pustil sem doma,
vsa iskrenost šla je iz srca;
moj vinograd nima zarje več,
hram nobeden ga ne varje več.

Kes - čuvaj je vpil: Nikar!
 Nikar nesvačovski pred oltar!
 Ali spomin - pastir
 priganja misli k Tebi. Ti si mir.

TUDI TI.

Duša, ugibaj!
 Nocoj ugani
 tisto besedo,
 ki z njo se rani
 Njeno srce!

Pusti uganke,
 srce nevedno!
 Ona je sama
 ti brezbesedno
 rekla skrivnost:

»S sedmimi meči
 sem prebodena.
 Mojemu srcu,
 glej, rana ena
 tudi si ti.«

AVE!

V Tvoja morja sem se zamaknil.
 Prečudovita! Ave! Ave!
 Nepregledne te so daljave
 in globočine neizmerne.
 Drug nobeden jih ne doseže,
 kakor molitve živoverne;
 drug nobeden jih ne obseže,
 kakor samo —
 nebo.

V Tvoja morja bi se potopil.
 Stvarnik je v Tebi skril zaklade,
 nebes v Tvoje pal je prepade.
 Veliki lek si velerani,
 Ti si Zdravje v svetu razlito.
 Eno mi kapljo v dušo kani —
 in srce bo moje umito
 kakor samo
 srebro.
 Ave!

TEBE.

Dva si lepa nageljna
videla na mojem vrtil.
Prvi naj dehti
moje žive dni —
drugi tudi po smrti.

V prvem ljubim Tvojo pot,
dokler noč me ne zagrebe.
V drugem se skrivnost
zliva mi v sladkost —
v drugem ljubil bom Tebe.

ZDRAVO DREVO.

Tvoj svet je kakor dateljinov sad,
uteši žejo in glad.

Povej ga, Mati!

Tvoj goslar posluša. —

»Ti ne hodi nazaj v mladost vasovat.

Odpovej se njenemu občestvu.

Kdor se vrača, ne more biti bogat
v mojem kraljestvu.

Dokler raste, nikdar nikjer se drevo
ne odeva z velimi cvetovi,
novo cvetje in novo moč prineso
dnevi mu novi.« —

Tvoj svet je kakor dateljinov sad,
preliva v njem se pomlad.

O, sladka Mati!

Tvoj goslar okuša.

MOLK.

Ti pojdi z menoj preko zidov!

Po novi poti pojdem domov.

O ne domov!

Ne stopim več pod rodni krov
Prodali so ga kamnoseku
in poravnali dolgi dolg.

Kadar pridem mimo doma
 davni sin,
 dihne vame
 davni spomin:
 Ura niha.
 V upanja se tiha
 zlila dva sta tesna zdiha —
 moj in materin.

Izpolnjena so upanja.
 Mladost in moč in mir sem z novo
 uglasil struno, ki se zove: Molk.

PRI TEBI.

Moja soba je polna ljudi,
 moja duša je v tihi samoti;
 v mrzlem mraku so moje oči,
 moje misli so v solnčni toploti —
 pri Tebi.
 Ave!

RDEČI MORNARJI.

Anton Vodnik.

»In naj so vaši grehi rdeči kakor škrlat,
 se bodo svetili kakor sneg ...«

Na daljnem, črnem bregu so se nam čolni razbili.

Le s temnimi očmi smo vpili,
 ko od bolesti ležali smo vznak in grgrali,
 dokler nas niso pomirile zvezde milobne — —

Joj, koliko duš smo ubili
 mi rdeči mornarji!
 Vse pokrajine,
 skozi katere smo se peljali vriskajoč,
 so opustošene, gluhe kot noč.